

ದೊಡ್ಡವರಲ್ಲ
ಜಾಣರಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು
ಪಾಲಕರು ಸದಾ
ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕಾದ
ಮಾತು. ತಪ್ಪು
ಮಾಡಿದಾಗ ಕ್ಷಮೆ
ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಹಿರಿತನ
ಅಡ್ಡ ಬರಬಾರದು.

ಮಕ್ಕಳೆದುರು ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಕ್ಷೇಮ

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಸುಷ್ಮಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜಗಳ ಆಗುವುದು ಒಂದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ. ಅವಳ ಪತಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ ಒಬ್ಬ ಟವಲ್ ಅನ್ನು ಬೆಡ್ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹಾಗೆ ಎಸೆದುಹೋದ ಟವಲ್ ಎತ್ತಿಡುವುದು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವೇನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಇದೇ ದುರಭ್ಯಾಸ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಆತಂಕ ಸುಷ್ಮಾಳದು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವಳು ಮಕ್ಕಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಗಂಡನಿಗೆ, 'ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಡಿ' ಎಂದು ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿ ದಬಾಯಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಅದೊಂದೇ ವಿಚಾರವಲ್ಲ. ಫೋನ್ ಬಂದಾಗ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬಾಲ್ಕನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಗಂಡನಿಗೆ ತಾಕಿತು ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ಗಂಡನ ಸ್ನೇಹಿತರೂ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತವಿಲ್ಲದವರು. ಆಧುನಿಕತೆಯ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತವಿಲ್ಲದೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಪತಿಯೂ ಅಂತಹುದೇ ಭಾಷೆಯ ಲಹರಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ಪರಸ್ಪರ ಇದೇ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಶುರು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡರೆ ಗತಿಯೇನು ಎಂಬುದು ಸುಷ್ಮಾ ಚಿಂತೆ.

ಮೊನ್ನೆ ಊಟವಾದ ಬಳಿಕ ಅಜ್ಜ ಅಂದರೆ ಸುಷ್ಮಾಳ ಅತ್ತೆ ಸೇಫ್ಟಿ ಪಿನ್ನು ಬಾಯಿಗಿರಿಸಿ, ಹಲ್ಲು ಚೊಕ್ಕ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಷ್ಮಾ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಆತಂಕ. ಮೂರುವರೆ ವರ್ಷದ ಮಗಳು ಈಗಲೇ ಕಂಡದ್ದೆಲ್ಲ ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಇನ್ನು ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ತನ್ನ ದುರಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಲಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳಲ್ಲಾ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅತ್ತೆಗೆ ದಬಾಯಿಸಿದಳು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಆಗುವುದು ಸಹಜವೇ. 'ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಪ್ಪು ಮಾಡಬೇಡಿ' ಎಂದು

ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ದೊಡ್ಡವರ ದುರಭ್ಯಾಸಗಳು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಮಕ್ಕಳು ಈ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಲಿತುಬಿಡುವರಲ್ಲ ಎಂಬ ಆತಂಕ ಅಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡುವುದು ಸಹಜವೇ.

ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರನಟ ಜಗ್ಗೇಶ್ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರೇಮಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಘಟನೆಯೊಂದು ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಮದುವೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಕಿರುತೆರೆಯ ರಿಯಾಲಿಟಿ ಶೋ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಾಗ, ಯುವಜನತೆಗೆ ಸಂದೇಶ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೇಳಿದ ಕಿವಿಮಾತನು: 'ತೀರಾ ಸಣ್ಣ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಘಟನೆಯನ್ನು ಸಾಹಸವೆಂಬಂತೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ತಪ್ಪು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳು ಇದನ್ನು ಅನುಕರಿಸಬಾರದು'.

ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯರು ಮಾಡುವ ತಪ್ಪುಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಆ ತಪ್ಪುಗಳ ನಿಷಿಪಾಠವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಗುರುತಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎನ್ನುವುದು ಮುಖ್ಯ. 'ಅಪ್ಪನೇ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರಂತೆ, ನಾನು ಮಾಡಿದರೇನು ತಪ್ಪು' ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಮೂಡಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒರಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ರೂಪದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮೂಡದೇ ಇರಬೇಕಾದರೆ, ತಪ್ಪನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಉದಾರತೆ ಹಿರಿಯರಲ್ಲಿರಬೇಕು.

ದೊಡ್ಡವರು ತಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಎರಡು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಂದ, ಇದ್ದುದನ್ನು ಇದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳುವ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ

ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಪ್ಪನೋ, ಅಮ್ಮನೋ ಮಾಡುವ ತಪ್ಪು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು, 'ತಪ್ಪು' ಎಂಬುದಾಗಿಯೇ ಅವರು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರೆ, ಅವರು ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಪುನರಾವರ್ತಿಸದೇ ಮುಂದುವರೆಯಬಹುದು.

'ನೋಡು, ಸೋನು, ಅಪ್ಪ ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬ ಟವಲ್ ಬೆಡ್ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಜೆ ನೀನು ಶಾಲೆಯಿಂದ ಬಂದವನೇ ಮುಖ ಒರಸಲು ಈ ಟವಲ್ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡರೆ ಕೆಟ್ಟ ವಾಸನೆ ಬರುತ್ತೆ' ಎಂಬ ಸಹಜ ಮಾತು ಸಾಕು, ಆ ತಪ್ಪನ್ನು ಯಾಕೆ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂಬುದು ಸೋನುಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

'ಸಾರಿ ಸೋನು, ನಾನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆಫೀಸ್‌ಗೆ ಹೋಗುವ ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಟವಲ್ ಬಿಸಾಕಿ ಹೋದೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಆಗದಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ' ಎಂಬ ಅಪ್ಪನ ಮಾತು ಕೂಡ ಸೋನುವಿನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ತೆಳುವಾದ ಎಳೆಯೊಂದನ್ನು ಮೂಡಿಸಬಲ್ಲದು.

ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲಿಗೆ, 'ಚೋಟುದ್ದ ಇದ್ದಿ, ನನ್ನ ತಪ್ಪು ಹುಡುಕ್ತಿಯಾ' ಎಂದು ದೊಡ್ಡವರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಗದರವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಅದು ಸಹಜ ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲ. ತಪ್ಪನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಾಗ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಒತ್ತಡ ಬಹಳಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದೆ ಒಣ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಗಳ ತಳಹದಿಯೇ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ. ಅದು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ನೆರವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in